

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଅବଗୁଣ ଗୁଣକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷ ପ୍ରୟାସ କର, ଯେଉଁ ଗୁଣର ଅଭାବ ରହିଛି ତା’ର ହିସାବ ରଖ , ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଦାନ ଦିଅ ତେବେ ଗୁଣବାନ ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଗୁଣବାନ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରୀମତ କ’ଣ ମିଳିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ — ଯଦି ତୁମକୁ ଗୁଣବାନ ହେବାର ଅଛି ତେବେ (୧) କାହାରି ଦେହକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଗୁଣ, ବାବାଟଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖ । ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । (୨) ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଏଭଳି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କର ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବାବା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ନାମ ବଦନାମ ହେବ । ଓଲଟା ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ଵାରା କେବେ ବି ଗୁଣବାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁଳକୁ କଳିତ୍ବ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । (ବାପବାବାଙ୍କ ହାତରେ ମୋତିର ଫୁଲ ଥିଲା) ଏହିଭଳି ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ବାବା ସାକ୍ଷାତକାର କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏହିଭଳି ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଫୁଲ ଥିଲୁ, ଗୋଲାପ ଫୁଲ, ମୋତିର ଫୁଲ ଅଥବା ହୀରା ଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ହେଲା ସତ୍ୟକଥା, ଆଗରୁ ତ କେବଳ ମିଛ ହିଁ ମିଛ ଥିଲା, ସତ୍ୟର ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ସରତା ଅରଥାତ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ, ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହା ପାଖରେ ଯେତେ ଗୁଣ ଥିବ, ସେତିକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇ ନିଜସମାନ କରିପାରିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲେ, ନିଜ ଗୁଣର ଚାରଟ ରଖ, ନିଜ ଭିତରେ ଦେଖ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ ନାହିଁ ? କେଉଁ ଦୈବୀଗୁଣର ଅଭାବ ଅଛି ? ତେଣୁ ରାତ୍ରିରେ ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ନିଜର ଦୈବୀଗୁଣର ଚାରଟ ଲେଖ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଥା ଅଲଗା କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏବେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ତ ନୁହ, ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଗୁଣରେ ଚଳଣିରେ ଫରକ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ମାୟାର ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣବାନ ହୋଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ଏମାନେ ବହୁତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକବାଦୀ, ସରଳ ହୃଦୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଗୁଣ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଦେବତା ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ସର୍ବଦୈବୀଗୁଣ ରହିବ । ବାକି ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ପଦ କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ନିଜେ ଭଲ ଭାବେ ପଢିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦ୍ଵିତୀୟ କଥା ନିଜ ଭିତରୁ ଅବଗୁଣ ଗୁଣକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଆମେ ସାରା ଦୁନିଆଠାରୁ ଏକଦମ୍ ସଫଳତନ୍ତ୍ର ଅଟୁ, ଏଠାରେ ଏକମାତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ସଦସ୍ୟ ହିଁ ବସିଛନ୍ତି । ଶୁଦ୍ଧ କୁଳରେ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳରେ ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତ ରହିଛି । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ତୁମକୁ ବାବାଟଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ଅମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ତର୍କ କରୁଛନ୍ତି, ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଥିଲେ, ଲେଖିଦିଅ ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଥବା ବି.କେ. ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛୁ ତେବେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ଭରତ ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଭରତରୁ ଭରତ ହେଉଛନ୍ତି ଉଗ୍ରବାନ ତେଣୁ ଆମେମାନେ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛୁ । ଆମେ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉ ନାହିଁ, ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଛାଡିଦେଇଛୁ । ଏପରି କହିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମ ସହିତ କେହି ତର୍କ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି କହିବେ ଏକଥା କେଉଁଠାରୁ ଗୁଣିଲ, କିଏ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ? ତେବେ ତୁମେ କହିବ ଆମେ ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତକୁ ସଂୀକାର କରୁଛୁ, ଏହା ପରେରଣାର କଥା ନୁହେଁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ଈଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଶିଖୁଛୁ । କୁହ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗାୟତ୍ର ମତ ଅନୁସାରେ ତ ଆମେ ବହୁତ ସମୟ ପରିଚାଳିତ ହେଲୁ । ଏବେ ଆମକୁ ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତ ମିଳିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଟଙ୍କର ମହିମା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ଆମେ ସଂୀକାର କରୁନାହିଁ କି ଶୁଣୁ ନାହିଁ । ଈଶ୍ଵର କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ ଗୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ ଦେଖ ନାହିଁଏହା ମନୁଷ୍ୟ ମତ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖ, ଶରୀରକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପତିତ ଶରୀର ଅଟେ, ଏହାକୁ କ’ଣ ଦେଖିବ, ତେଣୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଏହାକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ତ ଦିନକୁ ଦିନ ପତିତ ହୋଇ ଚାଲିବ, ଏଠାକାର ଶରୀର ତ ସୁଧୁରିବାର ନାହିଁ ଆହୁରି ପୁରୁଣା ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ଆତ୍ମା ହିଁ ସୁଧୁରିଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ । ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ଯାହା ବି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି, ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖ, ଏକମାତ୍ର ପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଗୁଣ, ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଏହା ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟସତ୍ତ୍ଵ ଅଟେ । ଯିଏ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ ତାଙ୍କୁ ସେତିକି ଭରତ ପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନକରିବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ତୁମେମାନେ ବାବାଟଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବାଣୀ ହେଉଛ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖି ହୁଏ ନାହିଁ, ଅନୁଭବ କରିହୁଏ । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ, ଏହି ଆକାଶ ତତ୍ତ୍ଵରେ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଜାଗା ନେଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଚଳପ୍ରଚଳ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମା

କ'ଣ କୁଆଡ଼େ ଚଳପ୍ରଚଳ କରିଥାଏ କି ? ତେଣୁ ଆତମା ରହିବା ପାଇଁ କେତେ ଛୋଟ ସ୍ଥାନ ନେଇଥାଏ ! ଏହା ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ବିଷୟ । ପରମାଧ୍ୟାତ୍ମରେ ଆତମାମାନେ ଏକତ୍ର ଥା'ନ୍ତି । ଶରୀର ତୁଳନାରେ ଆତମା କେତେ ଛୋଟ । ତେଣୁ ଏହା କମ ସ୍ଥାନ ନେବ । ତୁମକୁ ତ ରହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସ୍ଥାନ ଦରକାର । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନଦାତା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ସମସ୍ତତଃକଠାରୁ ଦୟା ମାଗୁଛନ୍ତି, ନିଜ ପାଖରେ ଶକ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ଦୟା କରିବେ । ତୁମକୁ ଏବେ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି, ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦୟାର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅପରମପାର, ତାଙ୍କର କୌଣସି ପାରାବାର ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ତାଙ୍କର ଦୟାର ପାରବାର ନାହିଁ । ବାବା ଯେଉଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ସବୁକିଛି ନୂଆ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ, ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, ସବୁ ସତତୋପରାଧୀ ହେବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମର ଆସବାବପତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ହେବ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବବୋଧ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ଵର ରାଜତ୍ଵ ମିଳୁଛି । ବାବା ସ୍ଵପ୍ନ ଭାବରେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ହାତରେ ସ୍ଵର୍ଗ ନେଇ ଆସିଛି । ଲୋକେ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ହାତରୁ କେଶର ଆଦି ବାହାର କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ପାଠପଢ଼ା କଥା ରହିଛି । ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ ପାଠପଢ଼ା, ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ପାଠଶାଳାକୁ ଆସିଛୁ, ତୁମେ ବହୁତ ପାଠଶାଳା ସ୍ଥାପନ କର, ସେମାନେ ତୁମର ଚାଲିଚଳଣି ଦେଖନ୍ତୁ । କେହି କେହି ପୁଣି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲି ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦଳାନ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣି ହିଁ ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ଏଭଳି ଚାଲିଚଳଣି ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତତଃକ ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାବନା ଏହାଙ୍କର ଚଳଣିରେ ତ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ସିଏ ବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଇଲେ ନା । ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସମସ୍ତ ଦୋଷ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆସିଯାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଚାଲିଚଳଣ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ତୁମର ଚରିତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଛି, ତୁମେ ଜାଣିଛ କାହାର କାହାର ଚରିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ ଫାଷ୍ଟକ୍ଳାସ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ସେମାନେ କେବେ ବି ଲୁଚି ରହିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୋଇଯିବେ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବସି ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି ଯାହାକୁ ଦୂର ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ବାବା ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି । ଦୁର୍ବଳତା ତ ସମସ୍ତତଃକ ଭିତରେ ଅଛି ତେଣୁ ବାବା ସମସ୍ତତଃକ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଫଳାଫଳ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ ନା । ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି, ଏହି କାରଣରୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଦୁର୍ବଳତା ଦୂର ନ ହେଲା ତେବେ ବହୁତ ଅସୁବିଧାର ସମମୁଖୀନ ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ହିଁ ଜଣାପଡ଼ି ଯାଇଥାଏ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ସମୟ ଅଛି । ବାବା ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଗୁଣ ଉପରେ ହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ । ପଚାରନ୍ତି ତୁମ ପାଖରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ ନାହିଁ ? ବାବାଙ୍କ ଆଗରେ ତ ସତ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କାହା କାହା ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହୁଛି ତେଣୁ କହୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି — ସାତଟି ପ୍ରବୃତ୍ତି ଭାବେ ଯିଏ କରିବେ ସିଏ ଦେବତା । କହିବା ପରେ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ, ଯିଏ କହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ କରି ନଥାଏ.... ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ବି ଏହି ଜନ୍ମର ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି ତାହା ବାବାଙ୍କ ଆଗରେ କହିଦିଅ । ବାବା ତ ସମସ୍ତତଃକ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ତ ସର୍ବଜନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶରୀରର ରୋଗ ନୁହେଁ, ମନର ରୋଗ କହିବାକୁ ହେବ । ତୁମ ଭିତରେ କ'ଣ ସବୁ ଆସୁରୀ ବିଚାର ଆସୁଛି ? ତେବେ ବାବା ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇବେ । ଯଦି ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ରହିବ ତେବେ ତୁମେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେତେ ପ୍ରୟତ୍ନ ଅବଗୁଣ ନ ବାହାରିଛି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଅବଗୁଣ ବହୁତ ନିନ୍ଦା କରାଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି — ଭଗବାନ ଏହାଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ତ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା, ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ, ସିଏ କିପରି ଏମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବେ, ଏମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳନ କିପରି, ଏହା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି — ତୁମର ଗୁଣ କେତେ ଫାସ୍ଟକ୍ଳାସ ହେବା ଦରକାର । ନିଜ ଭିତରେ ଅବଗୁଣ ରହିଲେ କାହାକୁ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜ ଭିତରେ ଥିବା ଅବଗୁଣକୁ ଦୂର କରିଦିଅ । ନୋଟ କର ଆମ ପାଖରେ ଏହି ସବୁ ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି, ତେବେ ମନ ଭିତରେ ଭିତରେ ଖାଇବ । କ୍ଷତି ହେଲେ ମନ ଖାଇଥାଏ । ବ୍ୟାପାରୀ ଲୋକେ ପ୍ରତ୍ୟହ ନିଜର ହିସାବ ବାହାର କରିଥା'ନ୍ତି — ଆଦି କେତେ ଲାଭ ହେଲା, ପ୍ରତ୍ୟହ ଖାତା ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟହ ନିଜର ଚାଲି ଚଳନକୁ ଦେଖ । ନଚେତ୍ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଦେବ । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ହାନି କରାଇବ ।

ଗୁରୁ ନିନ୍ଦୁକଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ଦେହ-ଅଭିମାନୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ସୁଧୁରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ଵାରା ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି, ତାକୁ ତୁକ୍ତ କରି ଚାଲି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ଵାରା ପାପ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଜନ୍ମରୁ କେହି ରାଜା ହୋଇନଥାନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପିଲାମାନେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ନା, କେହି ୬ ମାସ ପରେ କେହି ପୁଣି ୮ ମାସ ପରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଦେଖନ୍ତି ଏତିକି ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ଉନ୍ନତି ହୋଇଛି । ଦିନକୁ ଦିନ କିଛି କିଛି ସୁଧୁରୁଛନ୍ତି ନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି ? କେହି-କେହି ପୁଣି ପାଠପଢ଼ା ମଝିରେ ପଢ଼ିବା ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା

କହୁଛନ୍ତି ଇଏ କ'ଣ ଭଗବାନ ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ କରିବା ପାଇଁ ଏଭଳି ପାଠପଢ଼ାକୁ ତୁମେ ଛାଡ଼ିଦେଉଛ! ଆରେ ବିଶ୍ୱାସ ପିତା ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏଥିରେ ପୁଣି ତୁମେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହୁଛ ! ଦେଖ ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଫାଷ୍ଟିକ୍ଲାସ୍ ପାଠପଢ଼ାରୁ ତୁମକୁ ବିମୁଖ କରିଦେଉଛି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ପାଠପଢ଼ାକୁ ଲାଜ ମାରି ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଦେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମର ମୁଖ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଏବଂ ପାଦ ନର୍କ ଆଡ଼କୁ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଏହା ପୁରୁଣା ରାବଣର ଦୁନିଆ । ଆମେ ଭାୟା ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତ ବହୁତ କମ ଅଛି, କାଲି ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ପାର । ବାବାଟ୍ଙ୍କର ସ୍ୱମୃତି ନଥିଲେ ପୁଣି ଅନ୍ତ କାଳ.....ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଗୁପ୍ତ କଥା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ କଲପପୁରୁଷର ଯେଉଁମାନେ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ ତାହା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଡରାମା ଅନୁସାରେ ବାବା ମଧ୍ୟ କଲପପୁରୁଷ ଭଳି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ଦଶତ ଭୋଗିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଟ୍ଙ୍କ ସମମୁଖରେ ଦଶତ ପାଇବ, ବାବା କ'ଣ କହିବେ! ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ କରିଛ, ସେହି ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର କ୍ଷମା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାଟ୍ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଥିବାରୁ ଏହାଟ୍ଙ୍କର ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକ ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବେ — ତୁମେ ଏହି ସବୁ ଭୁଲ କରିଛ ପୁଣି ସେହି ସମୟରେ ତୁମେ ବହୁତ କାନଦିବ, ଚିତ୍କାର କରିବ, ଅବଶୋଷ କରିବ । ବିନା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରରେ ବାବା ଦଶତ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । କହିବେ ତୁମକୁ ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥିଲି ତୁମେ ପୁଣି ଏହି ସବୁ କାମ କରିଛ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ରାବଣର ମତରେ ଆମେ କେତେ ପାପ କରିଛ । ପୁନ୍ୟରୁ ପୁନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ସର୍ବପ୍ରୟାସୀ ବୋଲି କହିଆସିଛି । ଏହା ତ ପ୍ରଥମ ନମବର ଅପମାନ । ଏହାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହିସାବ-କିତାବ ରହିଛି । ବାବା ଭଲୁଗୁଣା ଦେଉଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ନିଜେ କିପରି ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଛ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହା ପୁଣି ଡରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେ କରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛ । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଏହି ସମୟ ପରମ୍ପରା କଲାସର ଏହି ଫଳାଫଳ ହିଁ ଥିଲା । ବାବା ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବୁଝାଇବେ ନା । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବା ଉଚିତ୍ । ମାୟା ଏପରି ଯିଏକି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାକୁ ଦେଇନଥାଏ । ଏହା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଟ୍ଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଟ୍ଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବରେ ପାପ କରମ ହୋଇଥାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀକୁ କେଉଁଠି ବି ଠାବ ମିଳିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷ ପ୍ରୟାସ କର । ତୁମର କୌଣସି କରମ ବାବାଟ୍ଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଇବା ଭଳି ନ ହେଉ ।

(୨) ଭିତରେ ଥିବା ସବୁ ବେମାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସତ୍ତ୍ୱତା ପୁରବକ ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ବି ଅବଗୁଣକୁ ଲୁଚାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଜକୁ ଯାଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଭିତରେ କ'ଣ କ'ଣ ଅବଗୁଣ ସବୁ ରହିଛି ? ପାଠପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ଗୁଣବାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବ୍ରେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନକାରାତ୍ମକ ସଂକଳ୍ପକୁ ସକାରାତ୍ମକ ସଂକଳ୍ପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସାଧ୍ୟପରିବର୍ତ୍ତକ ହୁଅ ।

ଯେତେବେଳେ ନକାରାତ୍ମକ ଅଥବା ବ୍ରେକ୍ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲୁଥାଏ ସେତେବେଳେ ତାହାର ଗତି ବହୁତ ତୀବ୍ର ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ତୀବ୍ରଗତି ସମୟରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବ୍ରେକ୍ ଲଗାଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଦରକାର । ଏମିତି ବି ଯେତେବେଳେ କେହି ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚଢ଼ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରେକ୍‌କୁ ଚେକ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଉଚ୍ଚତମ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବ୍ରେକ୍ ଲଗାଇବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ବଢ଼ାଅ । ଯେତେବେଳେ ନିଜର ସଂକଳ୍ପ ବା ସଂସ୍କାରକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନକାରାତ୍ମକରୁ ସକାରାତ୍ମକକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ନିଜର ସାଧ୍ୟପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଧାରରେ ବିଶ୍ୱାସ ପରିବର୍ତ୍ତନର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜ ପ୍ରତି ଏବଂ ସର୍ବ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ କରମଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***